

INTERNATIONAL JOURNAL OF CREATIVE RESEARCH THOUGHTS (IJCRT)

An International Open Access, Peer-reviewed, Refereed Journal

யாழ் மற்றும் வீணை- தமிழ் பாரம்பரிய இசைக்கருவிகளின் வரலாற்று வளர்ச்சி

ஆய்வாளர்:

K. காமாட்சி,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
பதிவு எண்: 1746310017
இசைத் துறை,
அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம்,
சிதம்பரம்.

ஆய்வு நெறியாளர்:

முனைவர். R. ஜெய்சங்கர்,
உதவிப் பேராசிரியர்,
இசைத் துறை,
அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம்.

முன்னுரை

தென்னக இசையின் நரம்புக்கருவிகள் குறித்த வரலாற்றில் யாழ்க்கருவியும் முதன்மையான இடத்தை வசித்து வந்துள்ளன. இவையிரண்டும் பழங்காலம் முதல் பயன்பாட்டில் இருந்து வந்தும், வீணைக்கருவி இன்றளவும் நிலைத்து வருகின்றது. இதற்கான காரணங்களாவன.

யாழும் வீணையும்

வீணை என்ற பெயர் மிடற்றிற்கும் வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது. சீவக சிந்தாமணியில் வீணை என்ற யாழையும், பாட்டையும் என்று கூறுவதால் யாழும், மிடறும் உடனிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியே வீணை என அக்காலத்தில் உரைக்கப் பெற்றுள்ளது தவிர, சீவக சிந்தாமணி உரையில் வீணை என்ற பதத்திற்குத் தாளொடு, கண்டத்திலும், கருவியிலும் பிறக்கும் பாட்டு என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

"வெள்ளிலை வேற்கணானைச் சீவகன் வீணை வென்றான்" என்ற சிந்தாமணிச் செய்யுளுக்கு உரையாசிரியர் சீவகன் தத்தையை யாழும், பாட்டும் வென்றான் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். குரல் சாரீர் வீணை என்றும் குறிப்பிடப்பட்டு வந்துள்ளது.

யாழும் குழலும் சீரும் மிடறும்' என்ற சிலப்பதிகாரச் செய்யுளுக்கு உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் மிடறு என்றும் மிடற்றுப்பாடல் என்றும் குறிப்பிட்டு இதனைச் சாரீர் வீணை என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சீவக சிந்தாமணியில், தொட்டினமுடைய வீணைச் செவிச்சி அமிர்தம்" என்ற அடிகளுக்கு, காமன் பாடின ஒற்றுமையுடைய சாரீர வீணையாகிய செவிக்கு இனிமை தரும் அமிர்தத்தை என்று உரையில் மிடற்றினை வீணை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனிடையில் நரம்புக்கருவியும் வீணை என்று அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இதனை சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை, பெருங்கதை போன்ற நூல்களில் காணலாம்.

சிலப்பதிகாரம்

"நாடகம் உருப்பசி நல்கா ளாகி
மங்கலம் இழப்ப வீணை மண்மிசைத்
தங்குக இவ்ளெனச் சாபம் பெற்ற"

இதற்கு உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் வீணை என்பதற்கு வீணையை குறிப்பிடாது உடல் என்றே பொருள் கொண்டுள்ளார். நாரதர் இதனை அறிவித்தல் கருதித் தனது யாழிற்குப் பகை நரம்புகள் பாடினன். இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்த குறுமுனிவன் நாரதர் தனது வீணை மங்கலமிழப்ப மண்ணிலே மனையாய்க் கிடக்குமாயும், உருப்பசி புவியிலே பிறக்குமாயும் சயந்தன் பூமியில் மூங்கிலாய்த தோன்றுமாயும் சபித்தான்" என்று கூறியுள்ளார்.

மணிமேகலை

மணிமேகலையில் மகரயாழ், மகரவீணை என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உரையாசிரியரும் மகரவீணைக்கு மகரயாழ் என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"தகரக் குழலாள் தன்னோடு மயங்கி
மகரயாழின் வான்கோடு தழீஇ
மகர வீணியின் கிளை நரம்பு வடித்த.

சீவக சிந்தாமணி

சீவக சிந்தாமணியிலும் மகரவீணைக்கு மகரயாழ் என்றே உரை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

"தீந்தொடை மகர வீணைத் தெள்விளி
யெடுப்பித் தேற்றி"

இதே போன்று, உதயணகுமார காவியத்திலும், பெருங்கதையிலும், உதயணனுடைய கருவியான கோடவதி யாழாகவும் வீணையாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

"தெய்வப் பேரியாழ் கைவயிற்றிரீடு"

இதற்கு திரு உ.வே.சாமிநாதய்யர் உதயணன் வீணையின்பெயர் "கோடாவதி" எனக் குறிப்பிடுகிறார். இதனை நோக்குங்கால், வீணை, யாழ் என்ற பெயர்கள் பொதுவாக ஒரே நரம்புக் கருவிக்கு வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

ப்ருஹத்சம்ஹிதை என்னும் வடமொழி நூலில் வீணையைத் தமிழாக்கம் செய்த கொங்குவேளிர் என்னும் தமிழ் அறிஞர் வீணை எனக் குறிப்பிடாது, யாழ் என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். இதன் மூலமும், யாழ், வீணை என்ற பெயர்கள் ஒரே நரம்புக்கருவிக்கு வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளதை உணர முடிகின்றது.

தேவாரம்

இதுவே, தேவாரக்காலத்தில், வீணை, யாழ் என்ற பெயர்கள் வெவ்வேறு நரம்புக் கருவிகளுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளதைத் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் உணர்த்துகின்றன.

"அறை கலந்த குழல் மொந்தை வீணையாமும்
அந்நேரத்திற் கந்தருவர் அமரர் எத்த
-அப்பர்

இன்னிசை வீணையர், யாழினர் ஒருபால்"
- திருவாசகம்

என வருவனவற்றில் யாழ், வீணை இரண்டும் நரம்புக் கருவிகளையே குறிக்கின்றன.

பெரிய புராணம்

பெரிய புராணத்தில் சேக்கிழாரும் வீணை. யாழ் இரண்டினையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். வேதியர் வேதவாய்மை மிகுமொவியொரு

"கோதையர் குழல்குழ் வண்டின்
குழாத்தொலியொரு பாற்கொல
பான்மிக்க வேதமில் விபஞ்சி வீணை, யாமொலியொரு
பாலேத்து
நாதமங்கலங்கள் கீதநயப்பொலியொரு
பாலாக."

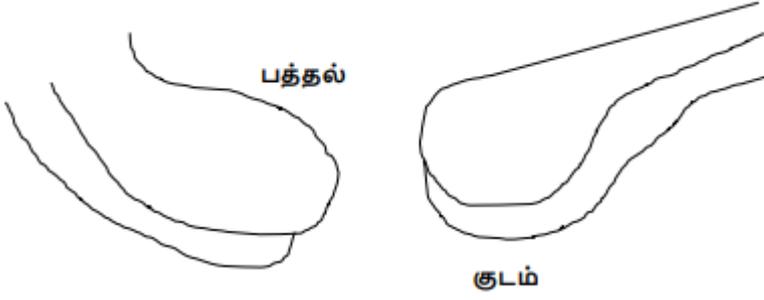
தேவார காலத்தையொட்டி வீணை, யாழ் இரு நரம்புக்கருவிகளும் வெவ்வேறாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. சமுத்திரகுப்தர் காலத்தில் வழங்கப்பட்ட நாணயத்தில் அவர் பரிவாதினீ என்ற 7 தந்தியுள்ள வீணையை வாசிப்பதாய்ப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நரம்புக்கருவி யாழ் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

புதுக்கோட்டைக்கு அருகிலுள்ள குடிமியான் மலையில் உள்ள இசைக்கல்வெட்டில் பரிவாதினீ என்றொரு கல்வெட்டின் இறுதியில் "எட்டிற்கும் ஏழிற்கும் உரிய" என்று உள்ளதால் இக்கருவியும் ஏழு அல்லது எட்டுத் தந்தியுடையதாய் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது பல ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து.

இங்ஙனமாக யாழ்க்கருவி, வீணைக்கருவி இரண்டிற்குடைய பெயரளவில் ஒருவித குழப்பநிலை இருந்து வந்துள்ளது. தவிர யாழ்க்கருவியின் அமைப்பு முறையை நோக்கின், இவைகள் வீணை உறுப்புக்களை ஒத்துள்ளதையும் காணலாம்.

யாழ், வீணை ஒப்பீடு

யாழ்க்கருவி, வீணைக் கருவியின் அமைப்பினை ஆராயுங்கால், உறுப்புகள் இரண்டிலும் ஒன்றாக இருப்பதை அறியலாம். ஒரு சில, பெயரளவில் மட்டிலும் ஒரு சில அமைப்பிலும் மாறுதல்களைக் கொண்டுள்ளன.

பத்தல் என்ற குடம்

சங்க இலக்கியத்தில் யாழில் பத்தல் எனக் குறிக்கப்பட்ட உறுப்பு, வீணையில் குடம்

என்று அழைக்கப்படுகிறது.

கவைகடை என்கிற நாக பாசம் பத்தலின் இறுதியில் இந்நாகபாசம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

போர்வை என்கிற மரப்பலகை

யாழின் பத்தலை மூடிய பாகம் போர்வை எனப்பட்டது. இது தோலால் ஆனது. ஆனால் வீணையின் இப்பாகம் மரத்தால் ஆனது. இப்பலகை குடத்தினை மூடி இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

யாழ் போர்வையின் மேல் பாதிச் சந்திரனை ஒத்த உள்குடையப்பட்ட பகுதி வறுவாய், இப்பகுதி வீணையிலும் உள்ளது. இப்பகுதி நாதத்துளை எனப்படுகிறது. வீணை குடத்தின் மேல்பலகையில் இருபுறமும் சிறுசிறு துளைகளாக வட்டமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும்.

சில வீணைகளில் ஒரே துளையாக வட்டமாகத் துளைக்கப்பட்டு. மூடிக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருக்கும். வாசிக்கும் பொழுது இம்மூடியை எடுத்துவிட்டு வாசிப்பார்கள். இவ்வறுவாய் நாத இனிமைக்காக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

உந்தி என்கிற குதிரை

யாழின் பத்தவின் நடுப்பகுதி உயர்ந்தும், இருப்புறமும் சரிவாகவும் காணப்படும் நடுப்பகுதி உந்தி எனப்பட்டது. வீணையில் இவ்வுந்தி குதிரை எனக் குறிக்கப்படுகிறது. வரகுண பாண்டியன் போன்றோர் யாழின் உந்திப்பகுதி வீணை உந்திப் பகுதியே என்பதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆனால் யாழினை மறுமலர்ச்சி செய்யுமிடத்து விபுலானந்த அடிகள் யாழ் உந்தி என்பது பத்தலின் உயர்ந்த மையப்பகுதிதான் என்பதாக ஆராய்ந்து யாழினை வடிவமைத்துள்ளார். இதனால் யாழின் உந்தி என்பது பத்தலின் நடுவுயர்ந்த பகுதியே ஆகும்.

கோடு என்கிற தண்டி

யாழின் கோடு என்பது வீணையில் தண்டி எனக் குறிக்கப்படுகிறது. ஆனால், இரண்டின் அமைப்பினையும் நோக்குங்கால் யாழின் கோடு வளைந்தது ஒன்று வீணையின் தண்டி நீண்ட அமைப்புடையதாகும். யாழ்க் கோட்டுறும் இலக்கியங்கள் கொண்டு ஆராயுமிடத்துப் பல ஐயங்கள் எழுகின்றன. பொருநராற்றுப்படையில்,

"பாம்பணந்தன் வோங்கிரு மருப்பு"

எனக் கோட்டினைப் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது.

(மருப்பு = கோடு) இதன் பொருள் யாதெனில் ஓடுகிற பாம்பானது தலையை மட்டும் துக்கிய நிலையில் உள்ளதான அமைப்பினை உடைய மருப்பு என்பதாகும். இப்படி இருப்பின், யாழின் கோட்டமைப்பு ஏன் வீணையினைப் போலமைந்து நுனி மேல் நோக்கி எழும்பி இருக்கக் கூடாது? என்ற ஒரு ஐயப்பாடு எழுகிறது. இதேபோல், மலைபடுகடாத்திலும் வணர்தேர்ந்து மருப்பு" என்பது வணருடன் கூடிய மருப்பு என்றுதான் பொருள்படும். இவ்விதம் இருக்கையில், படமெடுத்தாடும் பாம்பின் அமைப்பினைப் போல என்று வரகுண பாண்டியன் கூடியுள்ளதின் பொருள் தெளிவாக இல்லை.

இவ்வையப்பாட்டினால், விபுலானந்த அடிகள் அமைத்த யாழ் அமைப்பினைப் பற்றி திரு. க் சிவாவனந்தம் பிள்ளை அவர்களிடம் கேட்கையில், "விபுலானந்த அடிகள் அமராவதி, காஞ்சி சிற்பங்களைக் கொண்டுதான் யாழினை வடிவமைத்தார். யாழ்கோடு வளைந்து ஏத்தினதுதான் ? என்று கூறியதால் யாழ்கோடு வளைந்து ஏத்தினதுதான் எனபது திட்டவட்டமாக தெளிவாகிறது. ஆனால் விபுலானந்த அடிகள் அமைந்த யாழ்க்கருவி தற்பொழுது கிடைக்கப் பெறவில்லை.

வணர் என்கிற கழுத்துப்பகுதி

யாழ்க் கோட்டின் நுனி வளைந்த பகுதி வணர் எனப்பட்டது போல வீணையில் இப்பகுதி கழுத்துப்பகுதி எனப்பட்டது.

ஆணி என்கிற பிரடை

யாழில் தந்திகள் சுற்றப்பட்டுள்ள ஆணிகள் கோட்டின் வளைந்த மேல் பகுதியில் உள்ளது. இவ்வாணிகள் வீணையில் பிரடைகள் என்றழைக்கப்பட்டு மாடத்தில் உள்ள துளைகளில் பொருத்தப்பட்டுள்ளது.

பண்மொழி நரம்பு என்கிற பிராதன தந்திகள்

பண்ணினை இசைக்கும் தந்திகள் யாழினில் குறுக்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இத்திகளின் ஒரு முனை பிரடைகளிலும் மற்றொரு முனை பத்தலின் உந்தயின் உள்ள சிறு ஆணிகளிலும் முடுக்கப்படிருக்கும். வீணையில் இந்நரம்புகள் தண்டின் மீதே சென்று லங்கரில் முடுக்கப்பட்டுள்ளது.

யாழூற்பான திவவு என்ற உறுப்பினைப் பற்றி தெளிவு இல்லை இத்திவவு என்பது கோட்டினைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டுள்ள புரி நரம்புகளை இழுத்துக் கட்டப்பட்டுள்ள முடிச்சு ஆகும். ஆனால் விபுலானந்த அடிகள் அமைந்த யாழில் இத்தவவு காணப்படவில்லை. இத்திவவு புரிநரம்பு அமைப்பினை நோக்குங்கால், இவை நகர்த்தக்கூடிய மெட்டுக்களாக இருந்திருக்கலாமோ என்ற ஓர் ஐயப்பாடு எழுகிறது. ஏனெனில் இவைகளைத் தளர்த்தவோ, இறுக்கவோ செய்யக்கூடிய அமைபாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதனால் இவ்வறுபுகளைப் பற்றிய தெளிவு அடுத்து, சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள மாடகம், ஒற்றுறுப்பு, ஒற்றுறுப்பு தந்திகளை நோக்குங்கால், இவைகள் தற்கால வீணையின் 4 பிரடை அமைத்துள்ள

பகுதி, பக்கக்குதிரை, தாளத்தந்திகள் என்ற உறுப்புக்களை ஒத்துள்ளதாக உள்ளன. யாழ் அமைப்பினைப் பொறுத்தவரை, இங்கு ஒன்றினை கவனிப்பது அவசியமாகிறது. சங்க இலக்கிய உரையாசிரியர் காலமும் கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட காலம் ஆகும். எனவே. இவர்கள் வழக்கில் இருந்த வீணையினைக் கொண்டு யாழமைப்பினைக் கூறியிருக்கலாம்.

இத்தகைய காரணங்களில், யாழூக்கு ஊட்டிய விபுலானந்த அடிகள் சிற்பங்களைக் கொண்டு யாழினை வடிவமைத்தார். என்பது அப்போது அவ்வியாழில் இசைத்த காலஞ்சென்ற திரு. கே.பி. சிவானந்தம் பிள்ளை அவர்களால் அறிய முடிந்தால், விபுலானந்தவடிகள் அமைந்த யாழ் அமைப்பினை யாழூக்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

மேலும், யாழ் அமைப்பினைக் கொண்டு பாக்கின், யாழின் பரிணாம வளர்ச்சியே வீணை எனத் திட்டவட்டமாகக் கூறலாம். தொடக்கத்தில் தோன்றிய வில்யாழே பின் பலவகை யாழ்களாக உருவெடுத்து வீணையாகியுள்ளது. இதற்கு சிற்ப சித்திரங்களும் உறுதுணையாக உள்ளன.

யாழின் வளர்ச்சி நிலை

பண்டைய காலம் முதல் மக்களின் நாகரிகம் படிப்படியாக மாற்றம் பெற்று வருகிறது.

இந்நாகரிகத்திற்கு ஏற்ப இவர்கள் பயன்படுத்தும் சாதனங்களும் மாற்றம் பெறுகின்றன. இது போல மக்களால் கையாளப்பட்ட யாழ்க் கருவியும் பல்வேறு மாற்றம் பெற்றது.

யாழ்க்கருவியின் தோற்றம் வில் ஆகும். இவ்வில்யாழ் அரைவட்டவடிவில் அரும்பியது. இவ்வமைப்பினை மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா முத்திரைகள் காட்டுகின்றன. இதன் காலம் கிட்டத்தட்ட 5000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகும். முதலில் ஒரு நரம்புக் கட்டப்பட்டு இசைக்கப்பட்ட வில்யாழ், பின் பல நரம்புகள் கொண்டு இசைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. விபுலானந்தர் வடிவமைத்த வில்யாழில் 7 நரம்புகள் கட்டப்பட்டிருந்தன.

அரைவட்ட வடிவமான வில்யாழ், பின் முக்கோண வடிவைப் பெற்று அமைந்துள்ளதை. மொகஞ்சதாரோ முத்திரை காட்டுகிறது. இது கி.மு.4000 காலத்தை சேர்ந்தது.

இதே முக்கோண வடிவ யாழ். எனிப்து சுமேரிய சிற்பத்தில் காணப்படுகிறது. இதில் மொத்தம் 7 தந்திகள் உள்ளன. கி. மு. 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னுள்ள யாழ் உருவம் ஒன்று கல்தேய நாட்டில் உள்ள ஒரு அரச குடும்பத்தாரின் கல்லறை ஒன்றிலிருந்து கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளது. இவ்யாழ் எருது தலையுடன் உள்ளது. இத்தலை பொற்கட்டால் பொதியப் பெற்றுள்ளது இவ்வியாழ் வடிவம் இன்றும் ஈராக் நாட்டில் உள்ள தொல்பொருள் காட்சி சாலையில் உள்ளது.

இதனை நோக்குங்கால், இவ்வகையாழ் அரைவட்ட வடிவ யாழினின்று வேறுப்பட்டதாகவே தெரிகிறது. இருப்பினும், இது தென்னக யாழ் வகையைச் சேர்ந்ததாகவே உள்ளது.

இதன் அடுத்த நிலையாக அரைவட்ட நிலை சற்று நிமிர்த்தப்பெற்று, அதன் இருபுறமும் அடியில் இரு குடங்கள் பொருத்தப்பட்ட நிலை காணப்படுகிறது. இத்தகைய யாழினை சில்பசிரியின் சிற்ப உருவின் கையில் இடம் பெற்றுள்ளதைக் காணலாம்.

அடுத்த சாஞ்சி புத்தர் காலத்திற்கு முற்பட்ட சிற்பங்கள் யாழின் அடுத்த வளர்ச்சி நிலையைக் காட்டுகின்றன. இதில் அரைவட்ட வடிவம் இதன் ஒரு பகுதி சற்றுப் பெருத்துக் காணப்படுகிறது.

இதே வகையில் குப்தர் காலத்தில், சமுத்திர குப்தர் பொற்காழுகளில் பொறிக்கப்பட்ட யாழின் பத்தலும் சற்றுப் பெருத்துக் காணப்படுவதைக் காணலாம்.

இதனடுத்த நிலையாகப் பேரியாழ், சீறியாழ் போன்ற யாழ்கள் வருப்பெற்றன. இவ்விதம் உருப்பெற்ற யாழ் வகைகளில் செங்கோட்டு யாழின் கோடு நிமிர்த்தப் பெற்று வீணையாக உருப்பெற்றுள்ளது. இவ்வியாழ் வளர்ச்சியில் வட்ட முக்கோணமில்லாத பல்வேறு வகை யாழமைப்புகளும் தோன்றியுள்ளன. இவ்வமைப்பு கொண்ட யாழ் வகைகளைப் பின்னிணைப்பில் காணலாம்.

செங்கோட்டு யாழின் பரிணாமவளர்ச்சி

செங்கோட்டு யாழ் உறுப்புகளைக் காணாமிடத்து, இவைகள் தற்கால வீணையின் உறுப்புகளையே குறிப்பதாக உள்ளது. யாழின் கோடு நிமிர்த்தப் பெற்று, மெட்டுக்களில்லாத கோட்டு வாத்திய நிலையினை அடைந்து, பின் நகர்த்தக்கூடிய மெட்டுக்களைப் பெற்று சல வீணையாகவும், அடுத்து பொருத்தப்பட்ட மெட்டுக்களைக் கொண்ட வீணையாக வளர்ச்சி பெற்றது. இரகுநாதர் காலத்தில் இதுவே 24 மெட்டுக்களைக் கொண்டு தற்கால வீணையாக வளர்ச்சி பெற்று விளங்குகிறது.

முடிவுரை:

யாழும் வீணையும் தமிழிசையின் பழமையான நரம்புக் கருவிகளாக விளங்குகின்றன. யாழின் பரிணாம வளர்ச்சியே வீணையாக மாறியதை இலக்கிய, சிற்ப ஆதாரங்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இவ்விரு கருவிகளின் அமைப்பும் பெயர்களும் காலப்போக்கில் மாற்றமடைந்தாலும், இசைப் பாரம்பரியத்தில் அவற்றின் தாக்கம் தொடர்கிறது. தமிழர் இசைக்கருவிகளின் வரலாற்றுச் சிறப்பை இன்றும் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும்.

பார்வை நூல்கள் :

1. "யாழ் நூல்" (Yaazh Nool) – Vipulananda Adigal (1930s)
2. "தமிழர் இசைக்கருவிகள்" (Thamizhar Isai Karuvigal) – Prof. R. Rangaramanuja Ayyangar (1972)
3. "சங்க இலக்கியத்தில் இசை" (Music in Sangam Literature) – Dr. S. Ramanathan (1985)
4. "தமிழிசை வரலாறு" (History of Tamil Music) – Prof. B. M. Sundaram (2003)